

בש"פ 7269/16 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון
בש"פ 7269/16

כבוד השופט מ' מזוז
מדינת ישראל

לפני:
המבקשת בבש"פ 7269/16
והמשיבה בבש"פ 8029/16

נ ג ד

המשיב בבש"פ 7269/16
והמבקש בבש"פ 8029/16
פלוני

בקשה להארכת מעצר ב-45 ימים וערר על החלטת בית
המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת ד' מרשק-
מרום) במ"ת 947-01-16 מיום 26.9.2016

תאריך הישיבה: כ"ג בתשרי התשע"ז (25.10.2016)

בשם המדינה: עו"ד רחל אבישר-אבלס; עו"ד יעל עצמון

בשם המשיב בבש"פ 7269/16

והמבקש בבש"פ 8029/16: עו"ד ציון אמיר; עו"ד אמיר קידר

החלטה

1. שני הליכים: בקשת המדינה להארכת מעצר שלישית של המשיב בבש"פ 7269/16 (להלן: המשיב), ב-45 ימים, החל מיום 1.10.2016 או עד למתן פסק הדין בתפ"ח (מרכז-לוד) 932-01-16, לפי המוקדם; וערר המשיב על החלטת בית משפט קמא לשוב ולהורות על מעצרו עד לתום ההליכים נגדו (בש"פ 8029/16).

2. ביום 3.1.2016 הוגש נגד המשיב, יליד 28.1998, ונגד נאשם נוסף (להלן: בן אוליאל) כתב אישום הכולל עמוד 1

שמונה אישומים בגין עבירות שבוצעו על-ידם במסגרת פעילות ארגון טרור כחלק מפעולות של התארגנות פעילים קיצוניים המבקשת לקדם תפיסה אידיאולוגית שמטרתה ערעור יציבותה של מדינת ישראל באמצעות הפעלת טרור ואלימות נגד האוכלוסייה הלא-יהודית. האישום הראשון מייחס לשני הנאשמים עבירה של חברות בארגון טרוריסטי; האישום השני מייחס לבן אוליאל שלוש עבירות רצח, שתי עבירות ניסיון רצח, ועבירות הצתה וקשירת קשר לביצוע פשע ממניע גזעני (בהתייחס לאירוע הצתה, רצח וניסיון לרצח של בני משפחת דוואבשה בכפר דומא שבשומרון), ואילו למשיב מיוחסת באותו אישום עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע ממניע גזעני בשל מעורבותו בתכנון אירוע הרצח בכפר דומא אף שלבסוף לא נטל בו חלק פעיל. בנוסף, מואשם המשיב לבדו ב- 6 האישומים הנוספים שבכתב האישום בשורה ארוכה של עבירות: הצתה (3 עבירות), השחתת פני מקרקעין והשחתת פני מקרקעין ממניע גזעני (4 עבירות); היזק בזדון ממניע גזעני (16 עבירות); וכן עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, הצתה, עלבון דת ממניע גזעני ופגיעה ברגשי דת - בקשר עם הצתה וריסוס כתובות נאצה בכנסיית הדורמיציון בעיר העתיקה בירושלים. פירוט עובדות כתב האישום הובא בהרחבה במסגרת ההחלטה מיום 29.8.2016 על הארכת מעצרו הקודמת של המשיב (בש"פ 5859/16 פלוגי נ' מדינת ישראל (29.8.2016, להלן: בש"פ 5859/16) ואין צורך לחזור כאן על פרטי הדברים.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המדינה בקשה למעצרו של הנאשמים עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם. בהסכמת המשיב הוואך מעצרו עד להחלטה אחרת ובית המשפט הורה לשירות המבחן להכין תסקיר מעצר בעניינו.

ההחלטה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים ניתנה ביום 17.7.2016, ובה דחה בית המשפט המחוזי את טענותיו לכרסום בתשתית הראייתית הלכאורית נגדו. בית המשפט קבע כי מירב הפרטים המפלילים נמסרו על-ידו בחקירות שבהן לא הופעלו נגדו אמצעי חקירה מיוחדים על-ידי שירות ביטחון כללי, וכי עולה לכאורה ממכלול העדויות שהמשיב היה שותף מלא לתכנון הפיגוע בבית משפחת דוואבשה בכפר דומא ואף היה אמור לצאת ולהשתתף בעצמו בביצוע הפיגוע. בית המשפט המחוזי התרשם כי נוכח המלצות שירות המבחן והמסוכנות הרבה הנשקפת מן המשיב הנלמדת מכך שהעבירות המיוחסות למשיב בוצעו, לכאורה, על רקע אידיאולוגי ורק בנס חלקן לא הסתיים באבידות בנפש, לא ניתן לשקול חלופת מעצר בעניינו ואין מנוס מלעצרו עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. זאת, חרף תנאי המעצר הלא קלים וההשפעה על מצבו הנפשי של המשיב.

4. משפטו של המשיב לא הסתיים בתום 6 חודשים מעת שהוגש כתב האישום נגדו, וביום 10.7.2016 האריך בית משפט זה את מעצרו בהסכמה ב-45 ימים החל מיום 3.7.2016 או עד למתן פסק הדין בעניינו, לפי המוקדם (בש"פ 4969/16).

5. ביום 31.7.2016 הגיש המשיב ערר לבית משפט זה על החלטת בית המשפט המחוזי לעצרו עם תום ההליכים, בו ציין, בין היתר, כי הוא אינו טוען נגד קיומן של ראיות לכאורה באישום השני (הפיגוע בדומא) אך הוא סבור כי ניתן משקל יתר לחלקו באירוע המתואר, וכי מנגד לא ניתן משקל מספיק לשימוש שנעשה באמצעים מיוחדים במהלך חקירתו ולמצבו הנפשי בעקבות השימוש באמצעים אלו. עוד הלין המשיב על קביעתו של בית המשפט המחוזי לפיה אין לבחון חלופת מעצר בעניינו, משום שלגישתו של המשיב יש סתירות פנימיות בתסקיר השני ביחס למסוכנות הנשקפת ממנו ומשום ששירות המבחן לא התייחס להתדרדרותו הנפשית ולסיכויי השיקום שלו. ערר זה נדון יחד עם בקשת המדינה להארכת מעצרו של המשיב ב-45 ימים נוספים (בש"פ 5859/16).

6. בדיון שהתקיים ביום 7.8.2016 בפני השופטת א' חיות, הגיש המשיב בהסכמה מסמך עדכני של פסיכיאטרית מטעמו בדבר מצבו הנפשי הקשה. המדינה נתבקשה לערוך בירור בעניין זה, וביום 9.8.2016 הגישה המדינה הודעה מעדכנת בצירוף התייחסות שירות בתי הסוהר (להלן: שב"ס), בעקבותיה נתבקש שירות המבחן להגיש תסקיר מעצר עדכני ומשלים. בתסקיר המשלים שהוגש ביום 21.8.2016 המליץ שירות המבחן, בניגוד להמלצתו הקודמת, לשקול אפשרות שחרורו של המשיב למעצר בפיקוח אלקטרוני בבית סבו וסבתו בבית שמש, ולצורך גיבוש המלצה בעניין זה ביקש שירות המבחן ארכה בת שלושה שבועות. בעקבות תסקיר זה, הורה בית המשפט לצדדים להודיע האם מוסכם עליהם שהערר בבש"פ 5859/16 יימחק ומעצרו של המשיב יוארך בהסכמה עד ליום 18.9.2016, על מנת שלקראת אותו מועד תשקול המדינה, על-פי התסקיר הנוסף שיוגש, את עמדתה לעניין הארכת מעצר נוספת של המשיב. ביום 24.8.2016 הודיעו הצדדים כי הם דוחים את ההצעה.

ביום 29.8.2016 החליט בית משפט זה לדחות את עררו של המשיב בעניין מעצרו עד תום ההליכים ולקבל את בקשת המדינה להאריך בשנית את מעצרו ב-45 ימים החל מיום 17.8.2016 או עד למתן פסק הדין בעניינו. בית המשפט מצא כי לא ניתן לשחרר את המשיב ממעצר במהלך ההליכים המשפטיים נגדו, וכי אף לא ניתן להשיג את מטרות מעצרו בדרך שפגיעתה בחירותו תהיה פחותה יותר וזאת בשל המסוכנות הרבה הנשקפת ממנו הנלמדת מהעבירות החמורות המיוחסות לו שבוצעו "ממניעים אידיאולוגיים וגזעניים, לאורך זמן ובאופן חוזר ונשנה", וכן בשל חוסר האפשרות ליתן בו אמון, בין היתר נוכח העובדה כי בעבר הפר תנאים מגבילים שהטיל עליו בית המשפט בתיק אחר (פסקה 15).

לצד זאת, קבע בית המשפט כי נדרש לבחון את ההתפתחות שחלה לאחרונה בנוגע למצבו הנפשי של המשיב, כעולה מהתסקיר המשלים שהגיש שירות המבחן ביום 21.8.2016, וכי יש לאפשר לשירות המבחן לבצע את הבדיקה שביקש, אך זאת תוך הדגשה שהדבר לא יתפרש באופן כלשהו כתמיכה באפשרות של שחרור העורר לחלופת מעצר (פסקה 19).

7. ביום 13.9.2016 הוגש התסקיר המשלים האמור לבית המשפט המחוזי אשר בסיכומו המליץ שירות המבחן להעביר את המשיב למעצר בפיקוח אלקטרוני בביתם של סבו וסבתו בבית שמש, תוך מניעת יצירת כל קשר עם הסביבה החיצונית, וזאת לאור קשיים במצבו הנפשי והתרשמות שירות המבחן מהמפקחים המוצעים. ביום 19.9.2016 התקיים דיון בפני בית משפט קמא בשאלת מצבו הנפשי של המשיב ואפשרות שחרורו לחלופת מעצר, וביום 26.9.2016 ניתנה החלטת בית המשפט בה שב והורה בית המשפט על מעצר המשיב עד לתום ההליכים נגדו. בית המשפט קבע כי לא ניתן לתת במשיב אמון שיכבד איסורים ומגבלות שיטיל עליו בית המשפט וכי קיים ספק באשר ליכולתם של חלק ממפקחיו להפעיל עליו את סמכותם. בית המשפט שקל את מצבו הנפשי של המשיב ומצא כי שב"ס מודע לצורך במעקב מקצועי רציני אחר מצבו, וקבע כי האינטרס הציבורי מחייב הותרתו במעצר בשל המסוכנות הנשקפת ממנו לציבור.

8. בהתקרב מועד חלוף הארכת המעצר השנייה של המשיב, ביקשה המדינה את הארכת מעצרו של המשיב ב-45 ימים נוספים ואת מעצרו של בן אוליאל ב-90 ימים. מעצרו של בן אוליאל הוארך בהסכמתו עוד ביום 27.9.2016, ב-90 ימים. ואשר למשיב, לבקשת באי-כוחו נדחה הדיון בעניינו ליום 25.10.2016, ובהסכמתו הוארך מעצרו עד למועד הדיון האמור. ביני לבני, ביום 18.10.2016, הגיש המשיב ערר על החלטתו האמורה של בית משפט קמא ביום 26.9.2016 להותיר על כנה את החלטתו על מעצר המשיב עד לתום ההליכים. ערר זה נקבע לדיון לפני ליום 25.10.2016, יחד עם הבקשה להארכת מעצרו של המשיב.

9. בבקשה להארכת מעצר המשיב נטען כי למשיב מיוחסות עבירות חמורות שהמניע לביצוען אידיאולוגי וגזעני ושנסתיימו בפגיעה ברכושם של פלסטינים ובקדשי דת נוצריים, וכי הקשר שקשר המשיב עם בן אוליאל אף הוביל למותם של זוג הורים ותינוק ולפציעה קשה של פעוט נוסף. עוד נזכר כי תסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינו של המשיב מצביעים על כך שהמשיב הפר פעמיים את תנאי שחרורו בהליך פלילי אחר המתנהל נגדו. לאור כך, נטען, לא ניתן לתת במשיב את האמון הדרוש לצורך שחרורו ממעצר. המדינה מציינת כי העיכוב במשפטו של המשיב נובע בעיקר מהליכים רבים הנוגעים לייצוגו ולתנאי מעצרו, ובשל בקשות באי-כוחו לדחיית הדיונים נוכח חומר החקירה רחב ההיקף הקיים לשיטתם בתיק זה. לבסוף נטען כי נקבעו בתיק 20 מועדים לדיוני הוכחות החל מחודש נובמבר ועד לחודש פברואר 2017, ולפיכך יש להאריך את מעצרו של המשיב כמבוקש.

לעומת זאת, נטען בערר המשיב כי נפלו פגמים בהחלטת בית משפט קמא המצדיקים ביטול ההחלטה והעברת המשיב למעצר באיזוק אלקטרוני, כפי המלצת שירות המבחן בתסקירו האחרון מיום 13.9.2016. בעיקרם של דברים נטען כי בית משפט קמא לא נתן משקל מספיק להמלצת שירות המבחן כאמור, וכי החלטת בית המשפט, לבקשת המדינה, לעיין בחומר סודי במעמד צד אחד מנוגדת לכללים שנקבעו בפסיקה, וממילא לא היה מקום להסתמכות בית המשפט על חומר סודי זה בהחלטתו.

10. שני ההליכים נשמעו לפני יחדיו, אף כי תוך הפרדה דיונית באשר לטיעוני הצדדים בכל אחד מההליכים.

א. הבקשה להארכת מעצר - באת כוח המדינה הפנתה לנימוקי הבקשה, תוך שהדגישה כי העיכובים עד כה בניהול ההליך העיקרי נבעו בשל בעיות ייצוג של ההגנה ובקשות דחיה מטעם ההגנה לצורך הליכים לגילוי ראיה, וכי בינתיים נקבעו 20 דיוני הוכחות עד לפברואר 2017. הודגש כי התביעה ובית המשפט עושים מאמץ מרבי לקידום ההליכים בתיק העיקרי. נוכח האמור, ולאור החומרה הרבה של העבירות המיוחסות למשיב, קיימת לדבריה הצדקה להארכת מעצרו. מנגד, נטען על ידי באי כוח המשיב כי גישת המדינה מהווה התעלמות מהוראות המחוקק לענין מגבלות על משך המעצר עד לתום ההליכים, וכי חומרת העבירות כשלעצמה אין די בה כדי להצדיק הארכות חוזרות של המעצר, ובמיוחד כאשר מדובר בקטין. כן נטען כי הדחיות לא היו מהלך שנועד ליצור סחבת בהליך אלא אילוץ שנבע מהנסיבות וכי חלק מהדחיות מקורן בבקשות של בן אוליאל. בתגובה צוין כי בתוך ימים אחדים (ב- 28.10.2016) ימלאו למשיב 18 שנים והוא יחדל להיות קטין.

ב. הערר לענין המעצר - באי כוח המשיב הפנו לטענותיהם בכתב הערר כאמור. הודגש כי בתסקירו האחרון מיום 13.9.2016, בניגוד לתסקירים הקודמים, המליץ שירות המבחן על חלופת מעצר בפיקוח אלקטרוני, וכי אין בסיס לטענות התביעה כי המשיב אינו ראוי לאמון בשל הפרת תנאים בעבר, ומכל מקום "דברים משתנים" והבחינה צריכה להיות עכשווית. נטען כי בית משפט קמא לא התמודד עם האמור בתסקיר אלא הסתמך על המידע הסודי שהוצג לו, ללא הצדקה ובניגוד להלכה לפיה רק במקרים חריגים ייזקק בית משפט למידע סודי בהליכי מעצר. כן נטען כי השופטת חיות בהחלטתה בבש"פ 5859/16 (פסקאות 6-7) לא שללה חלופת מעצר בעניינו של המשיב אלא הורתה על עריכת תסקיר משלים, וכי בהחלטתה לדחות את הערר על מעצר המשיב היא הסתמכה על התסקירים הקודמים שלא המליצו על חלופת מעצר.

מנגד, טענה באת כוח המדינה כי את החלטת בית משפט קמא מושא הערר יש לקרוא יחד עם החלטתו המקורית על מעצר המשיב עד לתום ההליכים ויחד עם החלטת השופטת חיות, המבססות את מסוכנותו של

המשיב ושוללות חלופת מעצר. נטען כי אין לתת כל אומן במשיב אשר הפר בעבר באופן שיטתי ומתמשך את תנאי מעצרו המינהלי, וזאת תוך שותפות ומעורבות של הוריו, המיועדים לשמש כמפקחים. בנסיבות אלה, המגבלות שהציע שירות המבחן אינן בנות-ביצוע. באת כוח המדינה ציינה כי נגד המשיב מתנהלים שני הליכים פליליים בגין הפרת התנאים כאמור בעת מעצרו המינהלי, וכי גם בעת מעצרו הנוכחי הוכיח המשיב חוסר אמינות מובהק. אשר לחומר הסודי, נטען כי ניתן לבסס את מעצר המשיב גם ללא החומר הסודי, וכי החומר הסודי כולל גם מידע חדש, לאחר החלטת השופטת חיות, המבסס את העדר האפשרות לתת אומן במשיב. לבסוף נטען כי קיים פער בלתי מוסבר בין התסקירים מיוני ומספטמבר של שירות המבחן, הן ביחס למסוכנותו של המשיב ושליטת חלופת מעצר והן ביחס למצבו הנפשי.

דין והכרעה

11. לאחר בחינה ועיון הגעתי לכלל מסקנה כי יש לדחות את ערר המשיב נגד ההחלטה בדבר המשך מעצרו, ויש להיענות לבקשת המדינה להארכת מעצר המשיב ב- 45 ימים.

12. אכן, כטענת המדינה, יש לקרוא את החלטת בית משפט קמא מושא ערר המשיב לענין המשך מעצרו יחד עם ההחלטה המקורית על מעצרו מיום 17.7.2016 ויחד עם החלטתו של בית משפט זה בבש"פ 5859/16 על דחיית הערר על החלטת המעצר המקורית. החלטות אלה כולן מבססות את מסוכנותו של המשיב ושליטת חלופת מעצר.

13. קשה להפריז בחומרת המעשים והעבירות המיוחסים למשיב, כעולה מכתב האישום. ואלה מקצת הדברים שנקבעו לענין זה בהחלטת השופטת חיות אשר דחתה את ערר המשיב על מעצרו:

"בענייננו המסוכנות הנשקפת מן העורר נלמדת מן העבירות הקשות המיוחסות לו, אשר בוצעו על פי הנטען ממניעים אידיאולוגיים וגזעניים, לאורך זמן ובאופן חוזר ונשנה. על השתייכותו של העורר לארגון מסוכן הנוקט באמצעי טרור ואלימות במטרה לזרוע אימה ופחד בקרב האוכלוסייה הלא יהודית ועל המניעים האידיאולוגיים העומדים מאחורי השתייכותו זו, ניתן ללמוד לכאורה מדברים שאמר למדובבים שהיו עמו בתא המעצר בפניהם פרש את 'משנתו' ואותם ניסה לשכנע - בניגוד גמור לדברים שאמר לשירות המבחן - כי יש להרוג ערבים, גם אם הם חפים מפשע, לשם הרתעה וכי זהו 'רצון השם'..."

באבחון הפסיכולוגי שנערך לעורר צוין כי יש לו 'נכונות אישית לאקטיביות - לתוקפנות - למלחמתיות נגד מי שנתפסים אצלו כאויבי הקולקטיב שלו'. אלא שעל פי כתב האישום נכונותו זו תורגמה, לכאורה, למעשים הקשים המיוחסים לו ובהם: עבירות רבות של השחתה והצתה של רכוש על כל הסיכון הכרוך בכך לחיי אדם ולצד כל אלה האירוע החמור מכולם המתואר באישום השני והוא - הצתת הבתים בכפר דומא על יושביהם, פיגוע שבו היה העורר מעורב לכאורה ברמת התכנון וההכנות הגם שלבסוף לא השתתף בביצוע עצמו. שירות המבחן העריך בהקשר זה כי תפיסות העולם שבהן מחזיק העורר עלולות לגרום לו לבצע מעשים נוספים לקידום אמונתו. הערכה זו אינה תואמת אמנם את המסקנה שפורטה בהקשר זה באבחון הפסיכולוגי שנערך לעורר ולפיה הסיכון הנשקף ממנו לביצוע עבירות בעתיד הוא נמוך, אך נראה כי שירות המבחן הגיע למסקנתו זו לאחר שבחן את מכלול הנתונים הנוגעים לעורר ובהם - אופי העבירות המיוחסות לו והיקפן, תפיסותיו האידיאולוגיות הקיצוניות, וכן את העובדה כי מדובר בנער אשר בעבר הפר תנאים מגבילים שהטיל עליו בית המשפט בתיק אחר והתנהל ללא כל מסגרת מוסדית או הורית..." (בש"פ 5859/16, פסקה 15).

14. על כך יש להוסיף כי כאשר עסקין בעבירות המבוצעות ממניעים אידיאולוגיים-גזעניים, החשש להישנות המעשים טבוע במהות המעשים, שכן אין מדובר בעבירות אלימות פלילית "רגילה" שהיא תוצר של סטואציה מקרית, התפרצות אלימה על רקע אקראי כזה או אחר, או בפעולת תגובה, אלא בפעילות יזומה ושיטתית לאורך זמן שנועדה לשרת את תפיסת העולם המעוותת שביסוד המעשים. בית משפט זה עמד לא פעם בעבר על כך כי עבירות המבוצעות על רקע אידיאולוגי עשויות להעיד, מעצם אופיין ונסיבותיהן, על מסוכנות עתידית של מבצען (ראו למשל: בש"פ 369/12 מדינת ישראל נ' הכהן, פסקה 10 (15.1.2012); בש"פ 6539/15 מדינת ישראל נ' אבו סאלח (19.10.2015); בש"פ 2806/14 מדינת ישראל נ' ריכטר, פסקה 14 (16.4.2014); ולאחרונה ממש: רע"ב 6914/16 סביר נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (25.10.2016)). עמד על כך בית משפט זה גם בעניינו של המשיב עצמו עת דחה את עררו על מעצרו (בש"פ 5859/16, פסקה 14).

15. אמנם כן, שירות המבחן בתסקירו האחרון המליץ על העברת המשיב למעצר בפקוח אלקטרוני בבית סבו וסבתו, תוך "מניעת יצירת כל קשר עם הסביבה החיצונית בכל דרך שהיא, כולל תקשורת טלפונית ואינטרנט." אלא שקשה ליישב את המלצת שירות המבחן האמורה לא רק עם עובדות ונסיבות המקרה אלא גם עם מסקנותיו והמלצותיו הקודמות, בהן עמד בין היתר על מסוכנותו הרבה של המשיב ועל העובדה כי מדובר במי אשר בעבר הפר תנאים מגבילים שהטיל עליו בית המשפט והתנהל ללא כל מסגרת מוסדית או הורית.

אין גם כל משמעות לתנאי המוצע על ידי שירות המבחן, בדבר מניעת כל קשר עם הסביבה, כאשר לא ניתן לתת כל אופן במשיב, אשר הפר בעבר שוב ושוב תנאים מגבילים דומים שהוטלו עליו, תוך מעורבות ושותפות של הוריו - המוצעים גם הפעם כמפקחים. הודגש לא פעם כי שחרור לחלופת מעצר מחייב בראש ובראשונה מתן אופן בנאשם כי ימלא בקפידה את התנאים המגבילים שיוטלו עליו, ומתן אופן במפקחים כי יפקחו על כיבוד התנאים המגבילים. כאשר מדובר בעניינו במי שהפר בעבר הקרוב ברגל גסה את התנאים שהוטלו עליו, תוך מעורבות וסיוע הוריו-מפקחיו, וכאשר מדובר בתנאי של מניעת קשר כלשהוא עם הסביבה, שמעצם מהותו הוא כמעט בלתי ניתן לאכיפה בהעדר אופן, לא ניתן לקבל את המלצת שירות המבחן. לא למותר להזכיר לענין זה את הפער, עליו עמדה השופטת חיות בהחלטתה, בין דבריו של המשיב לשירות המבחן לדברים שאמר למדובר בתאו (ראו בציטוט בפסקה 13 לעיל), ממנו עולה גישה מניפולטיבית המחזקת את חוסר האופן במשיב.

16. אשר לחומר הסודי. איני סבור שבנסיבות הענין נפל פגם בכך שבית משפט קמא עיין בחומר הסודי. מכל מקום, עיינתי גם אני בחומר, בהסכמת באי כוח המשיב. אכן יש בחומר בין היתר כדי לחזק את המסקנה שלא ניתן לתת אופן במשיב, אלא שאני סבור שמסקנה זו מבוססת היטב גם בלעדי החומר הסודי כמפורט לעיל, וממילא איני רואה צורך להאריך בכך.

17. ומכאן לבקשת המדינה להארכת מעצר המשיב ב- 45 ימים נוספים.

כידוע, במסגרת בקשה להארכת מעצר על בית המשפט לבחון את קצב התקדמות ההליך ולאזן בין זכויות הנאשם לבין הצורך בשמירת שלום הציבור ותקינות ההליך המשפטי. במסגרת זו על בית המשפט לתת דעתו, בין היתר, לאופי העבירות המיוחסות לנאשם ולמידת המסוכנות הנשקפת ממנו, כמו גם לעוצמת עילות המעצר הסטטוטוריות המתקיימות בנאשם (בש"פ 5457/16 מדינת ישראל נ' חנניאייב (12.7.2016); בש"פ 82/16 מדינת ישראל נ' עדנאן עלא דין (31.1.2016)). כאשר מדובר בנאשם קטין, יש מקום לבחון במשנה תוקף את האפשרות של חלופת מעצר,

ככל שניתן לאתר חלופה שלא יהיה בה כדי לסכן את שלום הציבור ולענות על החשש לשיבוש ההליך. עם זאת, כפי שנקבע לא פעם, קטינות אינה מקנה חסינות, ובהעדר חלופה הולמת לא יהא מנוס ממעצרו של הקטין מאחורי סורג ובריח (בש"פ 7406/16 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 9 (25.9.2016)).

18. בענייננו, אין למעשה מחלוקת כי העיכובים עד כה בניהול ההליך נבעו בשל בעיות ייצוג של ההגנה ובקשות דחיה מטעם ההגנה לצורך הליכים לגילוי ראיה. בינתיים גם נקבעו 20 דיוני הוכחות עד לפברואר 2017. בנסיבות אלה ונוכח המסוכנות הרבה הנשקפת המשיב וחומרת העבירות המיוחסות לו, ובהעדר חלופת מעצר הולמת כמפורט לעיל, אין מנוס מהארכת מעצרו של המשיב, שמחר (28.10.2016) יהפוך לבגיר.

19. סוף דבר: ערר המשיב על החלטת בית משפט קמא לשוב ולהורות על מעצרו עד לתום ההליכים נגדו (בש"פ 8029/16) - נדחית. בקשת המדינה להארכת מעצרו של המשיב (בש"פ 7269/16) - מתקבלת. מעצר המשיב יוארך אפוא ב-45 ימים, החל מיום 1.10.2016 או עד למתן פסק הדין בתפ"ח (מרכז-לוד) 932-01-16, לפי המוקדם.

ניתנה היום, כ"ה בתשרי התשע"ז (27.10.2016).

ש ו פ ט